

troede derfor, at vi kunde benytte den formentlige gunstige Stemning for Fredningsbestemmelser, saaledes at vi kunde gaa videre eller i al Fald forsøge derpaa, og vi ønskede da for vort Vedkommende særligt at kunne gaa til, yderligere end sket er ved Loven af 1ste April 1871, at frede om Naavildt et her i Landet, særligt fordi dette Vildt, som efter vor Opfattelse er noget af det smukkeste Vildt, vi have, i Løbet af sidste Vinter notorisk har lidt overordentlig meget og fordi hele denne Foranstaltning kun fremtraadte som en Foranstaltning, der skulle vare nogle faa Aar. Vi havde derfor tilladt os under 4 og 5 at stille tvende Ændringsforslag, der gaa i den af mig antydede Retning. Det gjør mig imidlertid ondt at have maattet erfare i den Tid, der er forløbet, efter at vi havde stillet disse Ændringsforslag, at der mellem vore Kollegaer her i Thinget synes at være meget lidt Stemning for disse Ændringsforslag, og da vi nødigt ved at stille Ændringsforslag til dette Lovforslag ville udsætte os for at berede dette lille fredelige Foster af et i andre Retninger saa stormfuldt Samliv siden 3die Januar nogen Vanskelighed, have vi troet det rigtigt at tage vore Ændringsforslag tilbage. Seg skal derfor paa mine Medforslagsstilleres og egne Vegne herved tage Ændringsforslaget under Nr. 4 og 5 tilbage.

Formanden (K r a b b e): Maa jeg spørge, om Noget optager disse Ændringsforslag? Hvis det ikke sker, ere de bortfaldne. (Ophold). Dere saaledes bortfaldne.

N o d h: Under Nr. 2 har det samme ærede Medlem i Forening med mig tilladt os at stille et Ændringsforslag, som til dels falder sammen med det Ændringsforslag, der af de ærede Forslagsstillere er stillet under Nr. 1. Det fremgik jo af første Behandling tilstrækkeligt, at det her var en temmelig almindelig Mening, at Lovudkastet i formel Henseende led af visse Mangler, og de ærede Forslagsstillere have jo ved at stille Ændringsforslaget under Nr. 1 selv praktisk erkjendt dette. Der er, som sagt, ikke mellem disse to Ændringsforslag, Nr. 1 og 2, nogen anden Forskjel end den, at vi i Stedet for at frede Haren, som Forslagsstillerne foreslaar, nemlig indtil den 1ste Oktober, forslaaet ikke at udskræffe Fredningstiden for Harens vedkommende længere end efter den nu gjældende Lov, det vil sige ikke længere end til den 12te September. Grunden, hvorfor vi havde troet ikke at burde følge de ærede Forslagsstillere i den Henseende, er, fordi vi tro, at det har vist sig praktisk ved Haandhævelsen af Loven af 1ste April 1871 at have saa faa Tidsbestemmelser som muligt. Seg tror, at det vil vise sig i Virkeligheden upraktisk, mine Herrer, at lade Sagten iøvrigt, som det hedder, gaa ind den 12te September, og saa at udskræffe

kun 14 Dage endnu Fredningstiden for et enkelt Vildt, som tilmed er noget af det, der hyppigst er Gjenstand for Jagt i Østeraarsmaanedene. Medens jeg ikke skal misjende den gode Hensigt, hvori Forslagsstillerne have stillet deres Forslag, en Hensigt, hoormed jeg sympathiserer, idet jeg ogsaa ønsker, saa vidt muligt, at frede om Vildtet, er jeg overbevist om, at det vil vise sig praktisk at være uudsørligt. Thi den Sæger, der efter en lang Fastetid, den 12te September, saar Bøssen paa Nækken, og kommer ud blandt Vildtet, vil neppe være Herre over sin Videnskab i den Grad, at han lader være at fyre paa en Hare, naar den springer for ham, al den Stund det kun er et lille Lidsrum, den endnu er lovlig fritagen for saadanne Østeraarskræbber. Under alle Omstændigheder er Freden ogsaa for dette Vildt allerede derved borte, at der jages paa Markerne. En Sæger vil dog ikke kunne forhindre, at hans Hund f. E. den 12te eller 13de September tager en ung Hare. Det er han i de fleste Tilfælde ude af Stand til at forhindre. Overhovedet, den Fred, som er det virksomste Middel til at beskytte Vildtet, er faktisk forsvunden derved, at man paa alt andet Vildt udøver Jagt og altsaa forstrækker ogsaa andet fredet Vildt fra de Skjulesteder, som det har været vant til at benytte. Seg tror derfor, det er praktisk i den Henseende Intet at forandre i Loven og at lade Sagten ogsaa for Harens Vedkommende gaa ind den 12te September. Der vil allerede derved være vundet ikke saa lidt ogsaa for dette Vildts vedkommende ved, at man, som ogsaa vi foreslaa, udskræffer Fredningstiden en Maaned længer, nemlig fra den 1ste Januar istedetfor, som Loven af 1871 bestemmer, fra 1ste Februar. Seg tillader mig derfor paa egne og Medforslagsstillerens Vegne at anbefale Ændringsforslaget under Nr. 2 til det høie Thing. Dernæst have vi under Nr. 10 tilladt os at foreslaa en Omredaktion af Lovforslagets § 2. Endstjøndt § 12 i Loven af 1ste April 1871 var en af de Bestemmelser, der i sin Tid mødte den største Modstand her i Thinget, fordi den indeholdt, som man fandt, et temmeligt stærkt Indgreb i Folks Frihed, idet den forbyd at salbyde og købe Vildt i Fredningstiden, blev den dog vedtagen, og jeg er overbevist om, at ingen af Sagtlovens Bestemmelser har været saa virksom til virkelig at frede om Vildtet som netop disse Forbudsbestemmelser. Men den Modstand, som dette Forslag i sin Tid mødte her i Thinget, gjorde os allerede noget betænkelige ved at gaa meget videre i disse indskrænkende Bestemmelser, og vi kunde altsaa ikke billige det foresiggende Lovforslags § 2, der forbyd 2 Dage, efter at Sagttiden var gaaet ud, at salbyde og købe Vildt. Det forekom os at være altsor strengt at gaa til værks og ogsaa at maatte medføre i mange Tilfælde ikke ubetydelige Tab for dem, der drive Handel med Vildt som Næringsvei. Derimod